

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/83/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214637
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214637.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika -Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/231/2012-109 zo dňa 21. augusta 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 8C/231/2012-109 zo dňa 21. 08. 2014 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej (ďalej „žalovanému“ - poznámka odvolacieho súdu) proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že žalobou podanou na súde dňa 27. 09. 2012 sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175 eur a sumy 995,76 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútorov v súlade s ust. § 44 ods. 7 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ platného od 01. 09. 2015 ako aj ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01. 12. 2006. Týmito ustanoveniami Exekučného poriadku je podľa súdu založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu. Exekučný súd však napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevykovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu návrhu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3692/2006, EX 4489/06 súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana so sídlom v W., ul. H.. XXXX súd zistil, že dňa 20. 09. 2010 žalobca v procesnej pozícii oprávneného v exekúcii vedenej proti povinnému E. P. na vymoženie povinnosti uloženej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 3058/06 zo dňa 19. 07. 2006 podal návrh na Okresný súd Martin na zmenu súdneho exekútora, keď žiadal poveriť vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v T.. Dňa 16. 12. 2010 súd vyzval JUDr. Jozefa Rišiana, povereného exekútora na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 20 dní od doručenia výzvy súdu a v prípade, že si poverený exekútor uplatní trovy exekúcie, žiadal súd o ich vyčíslenie. Exekútorovi bola doručená výzva

súdu dňa 23. 12. 2011 a dňa 04. 11. 2011 došlo podanie JUDr. Jozefa Rišiana, ktorým si vyčíslil doterajšie trovy exekúcie. V súvislosti s rozhodovaním o žiadosti oprávneného však súd výzvou zo dňa 06. 04. 2011 vyzval právneho zástupcu oprávneného JUDr. Martina Máčaja o predloženie zmluvy o úvere, na podklade ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, exekučný titul. Po predložení predmetnej zmluvy o úvere Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 17Er/3692/2006 zo dňa 04. 04. 2012 rozhodol tak, že návrh oprávneného zo dňa 16. 09. 2010 na zmenu súdneho exekútora zamietol. Vyhlásil exekúciu vedenú na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana pod sp. zn. EX 4489/2006 za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Oprávnenému uložil, aby nahradil súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Rišianovi trovy vo výške 66,15 eur. Toto uznesenie bolo doručené právnomu zástupcovi oprávneného - žalobcu dňa 16. 04. 2012, exekútorovi dňa 11. 04. 2012. V spise sa nachádza aj sťažnosť oprávneného zo dňa 20. 03. 2012 na postup súdu a na prieťahy v konaní a odpoveď predsedníčky súdu zo dňa 13. 04. 2012, z ktorej vyplýva chronologický výpočet úkonov súdu od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora a odôvodnenie, že nakoľko bolo zistené, že v predmetnom konaní je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a súd mal pochybnosť o jeho vykonateľnosti, bol oprávnený vyzvaný dňa 06. 04. 2011 na predloženie zmluvy o úvere, ktorá bola súdu predložená dňa 01. 08. 2011. Vo veci bolo rozhodnuté potom uznesením zo dňa 04. 04. 2012, že sťažnosť na prieťahy v konaní považuje predsedníčka súdu za dôvodnú, nakoľko prieťahy boli spôsobené objektívnymi okolnosťami vyššie uvedenými. Následne oprávnený podal odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Martin zo dňa 04. 04. 2012, ktoré na súd došlo 04. 05. 2012, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté, pretože sa povinný zdržiaval na neznámom mieste, ktoré bolo potrebné zistiť a následne vzhľadom na neznámy pobyt oprávneného uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3692/2006 zo dňa 29. 05. 2012 bol povinnému ustanovený opatrovník pre konanie v osobe obce Turany.

Nárok žalobcu na náhradu škody súd posudzoval podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) v znení účinnom ku dňu vzniku škody, teda v znení účinnom pred 01. 01. 2013.

Podľa okresného súdu z príslušného exekučného spisu takto vyplýva, že Okresný súd Martin skutočne nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní od doručenia tohto návrhu, teda v lehote, ktorú predpokladalo ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, platného od 01. 12. 2006. Je možné súhlasiť so žalobcom, že v takomto konaní, ak exekučný súd rozhodol až s odstupom takmer 19 mesiacov od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora je možné vidieť prieťahy v konaní, avšak nie počas celého tohto obdobia. Z postupu exekučného súdu je totiž zrejmé, že po dôjdení návrhu na zmenu súdneho exekútora sa vzhľadom aj na svoju vtedajšiu rozhodovaciu činnosť rozhodol znovu preskúmať exekučný titul a pohľadávku na jeho základe vymáhanú z pohľadu ustanovení § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a za týmto účelom urobil úkony vo vzťahu k oprávnenému, keď ho vyzval listom zo 06. 04. 2011 na zaslanie úverovej zmluvy, na podklade ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok. Potom však, čo bola táto zmluva zaslaná, súd rozhodol uznesením až 04. 04. 2012, a to tak o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ako aj o prípustnosti exekúcie jej zastavením a o trovách pôvodného súdneho exekútora. V tejto nečinnosti Okresného súdu Martin od 06. 04. 2011 do 04. 04. 2012 je možné vidieť prieťahy v konaní, a teda aj nesprávny úradný postup.

Ďalšou podmienkou úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je však preukázanie vzniku škody a nemajetkovej ujmy ako protiprávneho následku spôsobeného nesprávnym úradným postupom. V tomto smere súd konštatoval, že žalobca neprodukoval žiadny dôkaz, ktorý by vznik škody a nemajetkovej ujmy a výšku škody preukázal. Rovnako neprodukoval dôkaz, ktorým by preukázal skutočnosti, ktoré podľa jeho tvrdenia v žalobe mali odôvodňovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala konaním Okresného súdu Martin vzniknúť.

Pokiaľ žalobca v podaní zo dňa 14. 08. 2014 predložil návrh na doplnenie dokazovania, z ktorého vyplynulo, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým chce vyčísliť výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, súd už takýto dôkaz nepripustil. Predovšetkým žalobca takýto dôkaz mal predložiť súdu v čase, keď začalo konanie, teda v septembri roku 2012. Žalobca vo svojom podaní nepreukázal, komu zadal vypracovanie takéhoto znaleckého posudku, v akom časovom horizonte by mal byť vypracovaný a predložený súdu, a teda že jeho tvrdenia o takomto dôkaze nie sú len účelovými tvrdeniami a že by súd vyčkávaním na takýto dôkaz nespôsobil v konaní ďalšie prieťahy, ktoré žalobca Okresnému súdu Martin ako exekučnému súdu v tejto a v podobných žalobách vyčíta. Preto súd takýto dôkaz nepripustil a návrh na doplnenie dokazovania týmto znaleckým posudkom zamietol.

Pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, vyvolaná tvrdená strata zisku z realizovaného obchodu, spôsobenie hospodárskej straty na strane žalobcu a na strane jeho majiteľov, ovplyvnenie podnikateľských postupov a spôsobenie neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré žalobca konštatoval v žalobe rovnako preukázané neboli a na ich preukázanie žalobca žiadny dôkaz nenavrhol. Preto žalobca podľa presvedčenia súdu nepreukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali oba v žalobe uplatnené nároky. Za takýchto okolností súd nároky žalobcu či už na náhradu majetkovej škody alebo na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za nepreukázané a z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“). Žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto by mu v zmysle predmetného zákonného ustanovenia patrila náhrada účelne vynaložených trov konania, keďže však žalovaný v konaní vznik trov nepreukázal, súd o trovách rozhodol tak, že sa mu proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto

procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (žalobca navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Tvrdil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody žalobcovi znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Je tak jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. V tejto súvislosti vytýkal súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a na telekomunikačné služby.

K nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

K návrhu na prerušenie konania tvrdil, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu, práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej, o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu vedeného tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 15 spisu). Zákonný sudca vo veci nadriadenému súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložil lebo sa necítil zaujatý nakoľko v konkrétnej exekučnej veci, v ktorej mala žalobcovi vzniknúť škoda nekonal. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil žalobca v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu ohľadom zákonnej sudkyne o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala žalobcovi vzniknúť postupom Okresného súdu Martin, na ktorom vykonáva zákoný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k

veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam žalobcu v obdobných prípadoch.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k týmto uvádza:

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že nariadil na deň 21. 08. 2014 pojednávanie. Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie dňa 11. 08. 2014 (č.l. 102 p.v. spisu). Dňa 14. 08. 2014 o 16.39 hod. doručil žalobca zo strany splnomocneného zástupcu návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu pretože mu neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu pre vyriešenie nestrannosti zákonného sudcu ako aj z dôvodu zadania objednávky vypracovania znaleckého posudku na preukázanie nesprávnosti postupu exekučného súdu ohľadom interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS. Súd nariadené pojednávanie vykonal v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu, ktorý bol rovnako ako žalovaná strana na pojednávanie riadne a včas predvolaný. S návrhom žalobcu na zrušenie nariadeného pojednávania a návrhom na doplnenie dokazovania sa nestotožnil. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že v prejednaní veci mu nebránila z pohľadu zákonného sudcu žiadna prekážka. Odvolával sa na to, že zákonný sudca sa vo veci necítil zaujatý a na konštatovanie žalobcu v odvolaní voči uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, že námietku nepodal. Vec žalobcu preto prejednal na pojednávaní, pričom v rámci dokazovania sa oboznámil s celým spisovým materiálom a podstatným obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/3692/2006. Aj podľa odvolacieho súdu v prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Žalobca nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 O. s. p.), požiadala o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmariť možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom). Podľa odvolacieho súdu okresný súd na pojednávaní vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom (č. I. 2 spisu) prečítaním listín z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 17Er/3692/2006, ktoré preto slúžili ako dôkaz v danom konaní.

Námietka žalobcu, že okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tvrdení žalovaného, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je účelová. Zo spisového materiálu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného k žalobe bolo doručené splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 11. 08. 2014 (č.l. 102 p.v. spisu) a teda pred pojednávaním vo veci (21. 08. 2014).

Nebolo preukázaným tvrdenie žalobcu v odvolaní o nenariadení pojednávania vo veci. Jeho uskutočnenie vyplýva zo zápisnice o pojednávani (č.l. 107-108 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal postup okresného súdu s tým, že tento nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p., poukazuje odvolací súd na to, že rozhodnúť vec rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 153b O. s. p. nie je povinnosťou súdu, ale možnosťou, aj to však len za predpokladu, že skutkový stav tvrdný žalobcom považuje súd za nesporný. Je zrejmé, aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, že v danom prípade tomu tak nebolo.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Táto námietka nie je pravdivá, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávani zo dňa 21. 08. 2014, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vo veci samej, nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Okresný súd na označenom pojednávani nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania lebo žalobca v prejednávanej veci takýto návrh ani nepodal.

Okresný súd v danom prípade vykonal preto dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a preto postupom okresného súdu nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Preskúmaním meritórneho rozhodnutia okresný súd podľa odvolacieho súdu vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Inak povedané, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa okresný súd riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. Námietka žalobcu, že okresný súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nie je dôvodná. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nič také nevyplýva. Samotný súd konštatoval, že o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora bolo rozhodnuté po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v dôsledku čoho možno konštatovať nesprávny úradný postup. Súd však nemal preukázané splnenie ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti žalovaného za žalobcom tvrdené ujmy. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd rozhodnutie nezaložil na absencii nesprávneho úradného postupu súdu, ale práva na nepreukázaní vzniku majetkovej škody v súvislosti s oneskoreným rozhodnutím exekučného súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora a príčinnej súvislosti medzi oneskoreným rozhodnutím a vznikom škody, a nepreukázaní vzniku nemajetkovej ujmy. Okresný súd sa dostatočne zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, z ktorého dôvodu odvolací súd nepovažoval za veci zodpovedajúce tvrdenie žalobcu, že prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá súvisela so správou pohľadávky počas nečinnosti exekučného súdu a ignoroval všetky ostatné tvrdenia týkajúce sa uplatnenej škody, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

V súvislosti so žalobcom tvrdenu škodu, ktorá mala vzniknúť oneskoreným rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora, zároveň odvolací súd poukazuje na to, že ak je podaný návrh na zmenu súdneho exekútora, pôvodný súdny exekútor je povinný naďalej vykonávať úkony exekučného konania, a teda pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktoré mal poverenie a to až do doby kým nie je rozhodnuté o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote nemohlo dôjsť vytýkaným postupom súdu k vzniku žiadnej materiálnej škody oprávnenému, z ktorého dôvodu nebolo vykonanie ďalších dôkazov (znaleckým posudkom) pre rozhodnutie veci potrebné a ani v záujme hospodárnosti konania.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania

postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom :0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.